

Overeenkomst, op 6 juni 1955 te Bonn gesloten, inzake de oprichting van een Internationale Commissie voor de Internationale Opsporingsdienst

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE
ZAKEN EN VAN DE MINISTER ZONDER
PORTEFEUILLE

No. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal
ontvangen: 29 februari 1956.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitspraak van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste twintig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 30 maart 1956.

's-Gravenhage, 29 februari 1956.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 62, lid 3, der Grondwet hebben wij de eer, U Hoogedelgestrengte hiernevens over te leggen de Duitse en de Franse tekst, alsmede een vertaling in het Nederlands, van de op 6 juni 1955 te Bonn gesloten Overeenkomst inzake de oprichting van een Internationale Commissie voor de Internationale Opsporingsdienst, met Bijlage (*Trb.* 1956, 1)¹).

Tevens gelieve U Hoogedelgestrengte aan te treffen een toelichtende nota, met twee bijlagen, bij genoemde overeenkomst.

De bepalingen dezer overeenkomst, die wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft slechts geldt voor Nederland, zijn op 6 juni 1955 in werking getreden.

*De Minister
zonder Portefeuille,*
J. LUNS.

*De Minister
van Buitenlandse Zaken a.i.,*
J. LUNS.

Toelichtende nota

De Internationale Opsporingsdienst (International Tracing Service, Service International de Recherches, Internationaler Suchdienst) te Arolsen is een dienst, welke is belast met het opsporen van ten gevolge van de Tweede Wereldoorlog vermiste personen, die gedurende de oorlog in Duitse concentratie- of „arbeidskampen” zijn geïnterneerd geweest, alsmede van niet-Duitsers, die ten gevolge van de oorlog zijn verplaatst. Gedurende de laatste jaren is het opsporingselement van de Opsporingsdienst meer en meer op de achtergrond geraakt, terwijl de documentatietaken een steeds belangrijker plaats gingen innemen. In het bijzonder sedert de inwerkingtreding van de „Bundesentschädigungsgesetz” in september 1953 nam het aantal aanvragen om bewijsstukken aangaande het verblijf in concentratiekampen sterk toe. Volgens dit „Bundesentschädigungsgesetz” kunnen nazi-slachtoffers, die in concentratiekampen hebben vertoefd, onder zekere voorwaarden aanspraak maken op schadevergoeding.

Behalve bewijsstukken aan particulieren verschaft de Opsporingsdienst ook inlichtingen aan consulaten en immigratiediensten. Ten einde enige indruk van de omvang van het werk te geven, zij vermeld, dat gedurende de eerste negen maanden van 1955 gemiddeld 220 personen bij de Opsporingsdienst waren te werk gesteld, per maand ongeveer 12 000 verzoeken om inlichtingen of bewijsstukken binnenkwamen en eveneens per maand ongeveer 16 000 bescheiden werden verzonden.

De Opsporingsdienst, die zijn werkzaamheden reeds tijdens de oorlog begon — zij het onder een andere naam —, heeft na de oorlog achtereenvolgens gewerkt onder auspiciën van de United Nations Relief and Rehabilitation Administration (U.N.R.R.A.) en van de International Refugee Organization (I.R.O.). In verband met de opheffing van de I.R.O. werd de Opsporingsdienst op 1 april 1951 onder toezicht gesteld van de

¹) Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

*Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal*

Geallieerde Hoge Commissie voor Duitsland¹⁾. Sinds 1950 zijn tussen de onderscheidene betrokken Mogendheden, waarbij ook Nederland, besprekingen gevoerd op welke wijze voortzetting van de dienst in de toekomst zou kunnen worden gewaarborgd.

Het bleek uitermate moeilijk, een regeling te ontwerpen, die zowel voor de Duitsers als voor de geallieerden acceptabel was. Enerzijds beheert de Opsporingsdienst archieven, die voor het overgrote deel betrekking hebben op Duitsers. Het personeel van de Opsporingsdienst is bijna geheel Duits en de kosten worden door de Duitse Bondsregering gedragen. De Bondsregering wenste derhalve een overwegende invloed op het beheer van de Opsporingsdienst. Anderzijds beheert de Opsporingsdienst ook concentratiekamparchieven, waarover de geallieerden het toezicht niet kunnen en willen prijsgeven.

Bij hoofdstuk VII, artikel 1, sub *d*, van het op 26 mei 1952 te Bonn tussen Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland, de Verenigde Staten van Amerika en de Bondsrepubliek Duitsland gesloten Verdrag inzake de regeling van aangelegenheden, voortvloeiende uit de oorlog en de bezetting, zoals dit Verdrag door Bijlage IV van het op 23 oktober 1954 te Parijs ondertekende Protocol inzake de beëindiging van het bezettingsregime in de Bondsrepubliek Duitsland is gewijzigd, heeft de Bondsrepubliek de verplichting op zich genomen „de voortzetting van de thans door de Internationale Opsporingsdienst verrichte werkzaamheden te verzekeren” (zie blz. 31 van *Trb.* 1956, 1).

Een akkoord omtrent een internationale regeling voor de Opsporingsdienst bleek toen evenwel nog niet mogelijk. Dit kwam pas in de loop van april 1955 tot stand.

De bereikte overeenstemming houdt in hoofdzaak het volgende in.

De verantwoordelijkheid voor de leiding en het dagelijkse beheer van de Opsporingsdienst, welke te Arolsen zal gevestigd blijven, wordt voor een periode van vijf jaar overgedragen aan het Internationale Comité van het Rode Kruis te Genève. Dit comité bestaat, zoals bekend mag worden verondersteld, geheel uit Zwitsers. De Duitse Bondsregering draagt zorg voor de financiering van de Opsporingsdienst, met dien verstande, dat zij over het algemeen wordt geacht aan haar verplichtingen te hebben voldaan zolang zij jaarlijks aan het comité een bedrag ter beschikking stelt, dat overeenkomt met het bedrag van het budget van de Opsporingsdienst voor 1954/1955. Voorts wordt door alle betrokken Regeringen een overeenkomst aangegaan, waarbij een internationale commissie in het leven wordt geroepen, welke de samenwerking tussen deze Regeringen betreffende de Opsporingsdienst zal dienen te verzekeren en welke richtlijnen moet geven — in overeenstemming met het Internationale Comité van het Rode Kruis — voor de werkzaamheden van de dienst. Na vier jaar zullen belanghebbende partijen opnieuw bijeenkomen om alle overeenkomsten zo nodig te herzien.

Het zou voor de hand hebben gelegen de bereikte overeenstemming vast te leggen in een verdrag, waarbij de supervisie over de Opsporingsdienst zou worden overgedragen aan een internationale commissie voor de Opsporingsdienst. Deze commissie zou dan vervolgens een overeenkomst kunnen sluiten met het Internationale Comité van het Rode Kruis, waarbij de nodige verdere regelingen zouden kunnen worden getroffen.

Deze procedure bleek evenwel niet mogelijk, aangezien de Internationale Commissie voor de Internationale Opsporingsdienst geen overeenkomst met het Internationale Comité van het Rode Kruis zou kunnen sluiten zolang zij geen rechtspersoonlijkheid bezat. Deze rechtspersoonlijkheid kon slechts worden verleend door een Duitse wet, waarvoor de goedkeuring van het Duitse Parlement nodig zou zijn, hetgeen een aanzienlijke vertraging met zich mee zou brengen.

Een andere denkbare oplossing was, dat de Bondsregering de verantwoordelijkheid voor de Opsporingsdienst aan het

Internationale Comité van het Rode Kruis over zou dragen, aangezien zij zich in bovengenoemd hoofdstuk VII van het Verdrag inzake de regeling van aangelegenheden, voortvloeiende uit de oorlog en de bezetting, had verplicht, de voortzetting van de Opsporingsdienst te zullen verzekeren.

Tegen deze regeling rezen evenwel zowel van Duitse als van geallieerde zijde bezwaren. Men diende derhalve te zoeken naar een oplossing, waarbij de supervisie over de Opsporingsdienst van de Geallieerde Hoge Commissie voor Duitsland direct zou worden overgedragen aan het Internationale Comité van het Rode Kruis.

Uiteindelijk werd de volgende regeling getroffen:

a. De Partijen bij het Verdrag van Bonn komen in een briefwisseling overeen, dat de verantwoordelijkheid voor het bestuur en de administratie van de Opsporingsdienst zal worden overgedragen aan het Internationale Comité van het Rode Kruis (voor de tekst der briefwisseling vide bijlage I).

b. De onder *a* bedoelde Regeringen vragen formeel aan het Internationale Comité van het Rode Kruis, of dit bereid is de verantwoordelijkheid over de Opsporingsdienst te aanvaarden (voor de tekst van de brief aan het comité vide bijlage II).

c. De 9 betrokken Regeringen (die van Nederland, België, de Bondsrepubliek Duitsland, Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk, Israël, Italië, Luxemburg en de Verenigde Staten van Amerika) sluiten een overeenkomst, waarbij de Internationale Commissie voor de Internationale Opsporingsdienst wordt ingesteld (voor de tekst zie blz. 2—19 van *Trb.* 1956, 1). In deze overeenkomst wordt bepaald, dat de voorzitter van de commissie is gemachtigd een overeenkomst te sluiten met het Internationale Comité van het Rode Kruis (artikel 3).

d. De voorzitter van de Internationale Commissie voor de Internationale Opsporingsdienst sluit namens de onder *c* bedoelde Regeringen een overeenkomst met het Internationale Comité van het Rode Kruis (voor de tekst zie blz. 12—19 van *Trb.* 1956, 1).

De onder *d* vermelde overeenkomst bevat o.m. waarborgen, dat de bescheiden van de Opsporingsdienst in dezelfde mate als voorheen blijven openstaan voor belanghebbende personen of lichamen, terwijl anderzijds wordt gewaakt tegen mogelijk misbruik en benadeling van betrokkenen of hun verwanten. Ingevolge een der bepalingen is tevens, op kosten van het Internationale Comité van het Rode Kruis, een Zwitser tot directeur van de Opsporingsdienst benoemd.

De ondergetekenden zijn van mening, dat aldus een weliswaar gecompliceerde, doch bevredigende oplossing is bereikt voor een probleem, dat tijdens de langdurige onderhandelingen weleens onoplosbaar scheen. In dit verband vestigen zij nog de aandacht op de bepalingen in de onderhavige overeenkomst inzake betrekkingen met de Westeuropese Unie (preambule, artikelen 1 (*b* en *c*) en 9 en slotclausule) en de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (artikelen 4 en 6 en artikelen 3 en 4 van de bijlage).

Aangezien de Geallieerde Hoge Commissie op 5 mei 1955 zou worden ontbonden, was het noodzakelijk, dat op die dag de nieuwe overeenkomst in werking zou treden. Ondertekening was toen echter nog niet mogelijk, omdat de definitieve tekst van de overeenkomst eerst begin mei werd opgesteld. De overeenkomst werd derhalve op 5 mei 1955 voorlopig geparafeerd door de onderhandelaars. Op 6 juni 1955 werd zij definitief ondertekend. Zij trad toen in werking met terugwerkende kracht, te rekenen van 5 mei 1955 af. Het was voor de Regering onmogelijk de overeenkomst vóór de inwerkingtreding over te leggen aan de Staten-Generaal, gezien de zeer korte tijd, waarbinnen de inwerkingtreding moest geschieden.

Toepassing van artikel 62, eerste lid, sub *d*, der Grondwet was derhalve noodzakelijk.

Het maken van een voorbehoud van beëindiging bij onthouding van de goedkeuring van de Staten-Generaal, conform artikel 62, lid 2, der Grondwet, bleek uitermate moeilijk. De Nederlandse vertegenwoordiger had bij de onderhandelingen steeds aangedrongen op een regeling, welke een internationaal

¹⁾ Voor nadere gegevens betreffende de geschiedenis van de Opsporingsdienst zie blz. 28 e.v. van *Trb.* 1956, 1.

karakter bezat. Een dergelijke regeling werd met veel moeite op het laatste ogenblik bereikt. Een voorbehoud van Nederlandse zijde zou de indruk hebben kunnen wekken, dat Nederland uiteindelijk terugkwam op zijn van den beginne af aangenomen houding. Door geen der overige Mogendheden werd een voorbehoud gemaakt.

Het leek in de gegeven omstandigheden verantwoord ook van Nederlandse zijde het maken van een voorbehoud achterwege te laten, te meer, omdat de feitelijke betekenis van een dergelijk voorbehoud zeer gering zou zijn. Wanneer de Staten-Generaal hun goedkeuring aan de overeenkomst zouden onthouden, kan immers ook zonder dat een voorbehoud werd gemaakt terstond de Nederlandse vertegenwoordiger in de

Internationale Commissie voor de Internationale Opsporingsdienst worden teruggetrokken.

De overeenkomst legt aan het Koninkrijk geen geldelijke verplichtingen op.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. W. BEYEN.

De Minister zonder Portefeuille,
J. LUNS.

*De Minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*
J. G. SUURHOFF.

Bijlage I bij de toelichtende nota

Tekst van de op 6 juni 1955 te Bonn door de Ambassadeur van Frankrijk tot de Kanselier van de Bondsrepubliek Duitsland gerichte brief. Gelijklopende brieven werden op dezelfde datum geschreven door de Ambassadeurs van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Britannië en Noord-Ierland en de Verenigde Staten van Amerika

L'AMBASSADEUR DE FRANCE

Bonn, le 6 juin 1955

Monsieur le Chancelier,

J'ai l'honneur d'accuser la réception de votre Note datée de ce jour qui est conçue dans les termes suivants:

„J'ai l'honneur de proposer qu'à la date d'entrée en vigueur de la Convention sur le Règlement de Questions issues de la Guerre et de l'Occupation (Texte amendé conformément à l'Annexe IV du Protocole sur la Cessation du Régime d'Occupation dans la République Fédérale d'Allemagne, signé à Paris le 23 octobre 1954), les Gouvernements de la République Fédérale d'Allemagne, de la République Française, du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et des Etats-Unis d'Amérique, transfèrent au Comité International de la Croix-Rouge, sans préjudice du droit de propriété sur les archives et documents du Service International de Recherches, la responsabilité de la direction et de l'administration dudit Service de Recherches à Arolsen, pour une période de cinq années, de façon à permettre aux opérations actuellement effectuées par le Service International de Recherches de se poursuivre, et concluent à cet effet un accord avec l'Organisation précitée.

Le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne est prêt à participer à l'Accord, attaché en annexe, établissant une Commission Internationale ayant pour tâche d'assurer, dans les questions relatives au Service International de Recherches, la coordination entre les Gouvernements intéressés et de fournir les directives pour les opérations du Service International de Recherches.

Le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne mettra annuellement à la disposition du Comité International de la Croix-Rouge pour la période de cinq années, une somme correspondant aux dépenses nécessaires du Service International de Recherches et limitée, au maximum, au montant demandé pour le budget du Service International de Recherches à Arolsen, pour l'exercice 1954/55. Si, toutefois, en raison d'événements imprévus, des dépenses étaient encourues, qui ne pourraient être couvertes, par le montant ci-dessus mentionné ou par des économies réalisées sur d'autres postes du budget du Service International de Recherches, sans mettre en question la continuation efficiente des fonctions incombant au Service International de Recherches, les Gouvernements de la République Fédérale d'Allemagne, de la République Française, du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et des Etats-Unis d'Amérique, se consulteront sur les mesures à prendre pour remédier à cette situation.

En agissant ainsi le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne présume que ces mesures représentent la volonté des parties contractantes exprimée dans l'Article 1 (d) du Chapitre VIIème de la Convention précitée et que le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne aura rempli les obligations qui résultent dudit Article aussi longtemps qu'il paiera annuellement au Comité International de la Croix-Rouge, pour la poursuite des travaux du Service International de Recherches, une somme en accord avec les conditions exprimées ci-dessus.

Le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne est disposé à se consulter avec les Gouvernements de la République Française, du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et des Etats-Unis d'Amérique au plus tard quatre ans après l'entrée en vigueur de la Convention précitée sur l'application ultérieure de l'Article 1 (d) du Chapitre VIIème de la Convention précitée, en particulier, en ce qui concerne la continuation ou l'amendement des présents arrangements. De plus il sera envisagé si les archives et documents doivent rester à Arolsen ou s'ils doivent être transférés au siège du Comité International de la Croix-Rouge, ou en tout autre lieu. Les autres Gouvernements représentés à la Commission Internationale seront invités à faire connaître leurs vues sur les problèmes en question.

Les arrangements évoqués ci-dessus sont acceptables pour le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne et s'ils sont également acceptables pour le Gouvernement de la République Française, j'ai l'honneur de proposer que la présente note et votre réponse conforme soient considérées comme constituant un accord entre les deux Gouvernements en cette matière."

Le contenu de cette Note reçoit mon agrément et l'ensemble que forment la dite Note et la présente réponse est à considérer comme un Accord conclu entre nos deux Gouvernements.

Je vous prie d'agréer, Monsieur le Chancelier, les assurances de ma très haute considération.

(s.) André FRANÇOIS-PONCET

Son Excellence

Monsieur le Chancelier

de la République Fédérale d'Allemagne

Bonn

Bijlage II bij de toelichtende nota

Tekst van de op 6 juni 1955 te Bonn door de Ambassadeur van Frankrijk tot de Voorzitter van het Internationale Comité van het Rode Kruis gerichte brief. Gelijklopende brieven werden op dezelfde datum geschreven door de Ambassadeurs van het Verenigd Koninkrijk van Groot-Britannië en Noord-Ierland en de Verenigde Staten van Amerika en door de Kanselier van de Bondsrepubliek Duitsland

L'AMBASSADEUR DE FRANCE

Bonn, le 6 juin 1955

Monsieur le Président,

Dans la Convention sur le Règlement de Questions issues de la Guerre et de l'Occupation (Texte amendé conformément à l'Annexe IV du Protocole sur la Cessation du Régime d'Occupation dans la République Fédérale d'Allemagne, signé à Paris le 23 octobre 1954) conclue entre la République Française, les Etats-Unis d'Amérique, le Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et la République Fédérale d'Allemagne, cette dernière s'est engagée dans le Chapitre VIIème, Article 1 (d) à „assurer la continuation des opérations actuellement effectuées par le Service International de Recherches.” Le Service International de Recherches a été créé à Arolsen dans le but de rechercher des disparus, de rassembler, classer, conserver et rendre accessible aux Gouvernements et aux individus intéressés toute la documentation relative aux Allemands et non-Allemands qui ont été détenus dans les camps de concentration ou de travail national-socialistes, ou aux non-Allemands qui ont été déplacés du fait de la Seconde Guerre Mondiale. La responsabilité des opérations du Service International de Recherches dont l'Administration des Nations-Unies pour le Secours et la Restauration (U.N.R.R.A.) et l'Organisation Internationale pour les Réfugiés avaient été chargées auparavant, a été ultérieurement reprise par la Haute Commission Alliée.

Les Gouvernements de la République Française, des Etats-Unis d'Amérique, du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et de la République Fédérale d'Allemagne, conformément à l'échange de notes relatives à la continuation des opérations du Service International de Recherches et dans l'esprit des Conventions de Genève de 1949, sont convenus de demander au Comité International de la Croix-Rouge qu'il assume, à la date d'entrée en vigueur de la Convention sur le Règlement de Questions issues de la Guerre et de l'Occupation (ci-dessus mentionnée), sans préjudice du droit de propriété sur les archives et documents du Service International de Recherches, la responsabilité de la direction et de l'administration dudit Service de Recherches, pour une période de cinq années, de façon à permettre aux opérations actuellement effectuées par le Service International de Recherches de continuer.

Ces Gouvernements sont convenus de proposer à cet effet au Comité International de la Croix-Rouge l'arrangement suivant:

- 1) En vertu d'un accord à intervenir entre les Gouvernements du Royaume de Belgique, de la République Française, de la République Fédérale d'Allemagne, de l'Etat d'Israel, de la République Italienne, du Grand-Duché de Luxembourg, du Royaume des Pays-Bas, du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et des Etats-Unis d'Amérique, une Commission Internationale sera établie qui aura pour tâche d'assurer, dans les questions relatives au Service International de Recherches, la coordination entre les Gouvernements participants et d'élaborer, en accord avec le Comité International de la Croix-Rouge, les directives relatives aux opérations du Service International de Recherches.
- 2) Sous réserve de l'accord unanime des membres de la Commission Internationale, le Comité International de la Croix-Rouge nommera le Directeur du Service Inter-

national de Recherches qui sera un ressortissant suisse, et, en consultation avec la Commission Internationale, fixera ses conditions de service. Ce Directeur, qui sera payé par le Comité International de la Croix-Rouge, assumera ses fonctions aussitôt que possible après l'entrée en vigueur du présent Accord.

- 3) Le Directeur prendra toutes décisions qui lui sembleront nécessaires pour la nomination, le maintien ou le licenciement des employés du Service International de Recherches. Dans la mesure du possible, il conservera le personnel employé par le Service International de Recherches à la date où il assumera ses fonctions et s'efforcera, autant que faire se peut, de maintenir, parmi les employés, à capacités égales, une proportion d'environ 25 % de personnes tombant sous le mandat du Haut Commissaire des Nations-Unies pour les Réfugiés.
- 4) Le Directeur pourra nommer un certain nombre de ressortissants suisses qualifiés à des postes où leur présence s'avérerait nécessaire, pour lui permettre effectivement d'assumer la direction des opérations du Service International de Recherches.
- 5) Le Directeur sera exclusivement responsable pour la direction et l'administration du Service International de Recherches devant le Comité International de la Croix-Rouge et il agira suivant les instructions du Comité International de la Croix-Rouge. Celles-ci devront être conformes aux termes du présent Accord et aux directives élaborées par la Commission Internationale en accord avec le Comité International de la Croix-Rouge.
- 6) Les représentants des Gouvernements de la République Française, du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et des Etats-Unis d'Amérique, d'une part, et un représentant du Comité International de la Croix-Rouge, d'autre part, signeront trois exemplaires originaux d'un inventaire complet des archives et documents du Service International de Recherches. Un original de cet inventaire sera déposé avec l'Accord établissant une Commission Internationale pour le Service International de Recherches et un autre original sera transmis au Secrétaire Général des Nations-Unies. Le troisième original restera en possession du Comité International de la Croix-Rouge aussi longtemps que le présent Accord sera en vigueur. Le Directeur s'assurera de la mise à jour constante de cet inventaire.
- 7) Le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne mettra à la disposition du Comité International de la Croix-Rouge pour la continuation des opérations du Service International de Recherches une somme annuelle correspondant aux dépenses nécessaires du Service International de Recherches. Cette somme sera limitée, en principe, au maximum, au montant du budget demandé pour le Service International de Recherches à Arolsen pour l'année fiscale 1954/55.
- 8) Le Comité International de la Croix-Rouge remettra au Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne en vue de la fixation du montant de la somme nécessaire pour l'année, un projet de budget pour le 1er septembre de chaque année et un relevé des dépenses et recettes de l'année précédente pour le 1er juin de chaque année.

- 9) Les biens mobiliers et immobiliers, qui se trouvent utilisés pour les besoins administratifs du Service International de Recherches, au moment de l'entrée en vigueur de la Convention sur le Règlement de Questions issues de la Guerre et de l'Occupation (ci-dessus mentionnée) seront, pour autant que nécessaires, laissés à disposition gratuitement par le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne pour la période de cinq années.
- 10) Les détails concernant des questions techniques, telles que méthodes de financement, reddition de comptes, projet de budget etc. . . . seront réglés directement entre le Gouvernement de la République Fédérale d'Allemagne et le Comité International de la Croix-Rouge.
- 11) Cet accord entrera en application à la date de l'entrée en vigueur de la Convention sur le Règlement de Questions issues de la Guerre et de l'Occupation (ci-dessus mentionnée). Les Gouvernements de la République Française, des États-Unis d'Amérique, du Royaume-Uni de Grande-Bretagne et d'Irlande du Nord et de la République Fédérale d'Allemagne, d'une part, et le Comité International de la Croix-Rouge, d'autre part, se consulteront au plus tard quatre ans après l'entrée en vigueur de la

Convention sur le Règlement de Questions issues de la Guerre et de l'Occupation (ci-dessus mentionnée) sur la continuation ou l'amendement du présent Accord.

Je serais reconnaissant au Comité International de la Croix-Rouge de bien vouloir se déclarer disposé à prendre en charge la direction et l'administration du Service International de Recherches et donner son accord à l'arrangement précité. Au cas où le Comité International de la Croix-Rouge serait d'accord avec cet arrangement, je me permets de proposer que cette lettre et la réponse qui y serait faite, soient considérées comme un accord intervenu entre le Gouvernement de la République Française et le Comité International de la Croix-Rouge.

Veillez agréer, Monsieur le Président, les assurances de ma haute considération.

(s.) André FRANÇOIS-PONCET

Monsieur le Dr. Paul Ruegger

Président du Comité International

de la Croix-Rouge

Genève